

Arrest

nr. 274 726 van 28 juni 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 februari 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 december 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 februari 2022 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 december 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar. Deze beslissingen worden de verzoekende partij op dezelfde dag ter kennis gebracht.

1.2. Op 3 september 2014 erkent de verzoekende partij voor de geboorte het kind van mevrouw B.A.K.H., met toestemming van deze laatste.

1.3. De verzoekende partij en mevrouw B.A.K.H. leggen op 3 september 2014 een verklaring van wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen. Op 29 september 2014 weigert deze laatste de registratie van de wettelijke samenwoning in het bevolkingsregister.

1.4. De verzoekende partij en mevrouw B.A.K.H. leggen op 21 oktober 2014 een nieuwe verklaring van wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen, die deze keer wel wordt geregistreerd in het bevolkingsregister.

1.5. Op 2 november 2014 wordt het kind Y.B. geboren.

1.6. Op 12 juni 2015 dient de verzoekende partij in functie van het kind van haar partner uit een eerdere relatie met de Nederlandse nationaliteit, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit als *“ander familielid”* in de zin van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Inzake deze aanvraag wordt op 10 december 2015 beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arrest van 13 mei 2016 met nr. 167 563 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder: de Raad) deze beslissing. Op 15 september 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris opnieuw tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arrest van 21 februari 2017 met nr. 182 558 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.7. Op 12 april 2017, op 25 oktober 2017 en op 4 april 2018 dient de verzoekende partij, in functie van dezelfde referentiepersoon, nieuwe aanvragen in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Inzake deze aanvragen wordt respectievelijk op 6 oktober 2017, op 22 maart 2018 en op 1 oktober 2018 telkens beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.8. Op 2 mei 2018 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar. Deze beslissingen worden de verzoekende partij op dezelfde dag ter kennis gebracht.

1.9. Op 13 februari 2019 dient de verzoekende partij, opnieuw in functie van het kind van haar partner uit een eerdere relatie met de Nederlandse nationaliteit, andermaal een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 10 april 2019 doet zij afstand van deze procedure.

1.10. Op 10 april 2019 dient de verzoekende partij, als ouder van haar (intussen) Belgisch minderjarig kind Y.B., een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 9 oktober 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Bij arrest van 2 maart 2020 met nr. 233 378 gaat de Raad evenwel over tot de nietigverklaring van deze beslissing. Op 16 maart 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Bij arrest nr. 242 032 van 8 oktober 2020 van de Raad wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

1.11. Op 10 juni 2021 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als ouder van een Belgisch minderjarig kind.

1.12. Op 9 december 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.06.2021 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Er werd opnieuw een aanvraag gezinshereniging ingediend op 10.06.21 (bijlage 19ter) met zijn Belgisch minderjarig kind, de genaamde B.Y. (...) (RR (...)), in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Betrokkene had reeds op 10/04/2019 een aanvraag ingediend, dewelke werd geweigerd op 16/03/2020 omwille van inreisverboden die niet is opgevolgd geweest door betrokkene. Het verzoekschrift tot vernietiging van deze beslissing werd verworpen door de RW in zijn arrest nr. 242.032 van 08/10/2020.

Uit het dossier blijkt dat betrokkene nog steeds geen gevolg heeft gegeven aan deze inreisverboden dd. 10/12/2013 en dd. 02/05/2018. Integendeel betrokkene heeft er nog een recent bevel om het grondgebied te verlaten erbovenop gekregen, nl. op 06/05/2021, hem betekend dezelfde dag door de lokale politie van Antwerpen. Betrokkene is op heterdaad betrapt geweest inzake poging diefstal van een elektrische fiets uit een wagen. Er werd een proces-verbaal met nummer AN.LB.050023/2021 opgesteld.

Vandaar dat er nog steeds kan worden vastgesteld dat er naast de voorwaarden conform art. 40ter, ook aan nog andere voorwaarden voldaan dient te worden: enerzijds mag er op betrokkenes naam geen inreisverbod gelden, anderzijds mag er geen sprake zijn van een afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon ten op zichte van de aanvrager in die zin dat het een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen.

Uit nazicht van het dossier blijkt dat jegens betrokkene, naast meerdere bevelen, ook reeds tot tweemaal toe een inreisverbod werd genomen, meer bepaald op 10.12.2013 onder zijn alias B.R. (...) en op 02.05.2018 onder bovenvernoemde naam, beide voor de periode van 3 jaar en beide op dezelfde dag betekend als waarop zij werden uitgevaardigd. Uit niets in het dossier blijkt dat betrokkene het Rijk heeft verlaten.

Heden maakt betrokkene dus nog steeds het voorwerp uit van een inreisverbod genomen door de Belgische autoriteiten voor een periode van drie jaar dewelke nog steeds van kracht is gezien hij nog steeds geseind staat als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied (Art. 24 S.I.S. II) tot 01.05.2021. Betrokkene werd door België ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen. Dit inreisverbod werd hem betekend op 02.05.2018.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene inmiddels twee Belgische kinderen in het Rijk heeft en op 21.10.2014 een wettelijke samenwoning is aangegaan met de inmiddels Belgische vrouw A.K.H., B. (...) (RR: (...)). Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 dient in casu geoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn kinderen bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan hem een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat het loutere bestaan van een gezinsband tusseneen minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. In casu blijkt niet dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze aan betrokkene de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt. Er blijkt geen afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en zijn kinderen te bestaan in die zin dat betrokkenes aanwezigheid in het Rijk werkelijk is vereist. Uit het dossier blijkt dat

de partner van betrokkene ononderbroken in België heeft gewoond sinds 2002. Zij is Belg sinds 2019 en heeft familie hier. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene aanwezigheid onontbeerlijk is om zijn vaderschap te kunnen opnemen. Wij willen best aannemen dat meneer een goede band heeft met zijn kinderen, echter nergens uit de voorgelegde documenten blijkt dat zijn fysieke aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat de kinderen verder zouden kunnen verblijven in België: zij hebben immers beiden ook de Belgische nationaliteit. De kinderen zijn bovendien nog heel klein, er is ondersteuning allerhande (van medische steun tot opvang) in België waar mevrouw A.K.H. (...) evengoed gebruik kan van maken als alle andere inwoners van België om de kinderen alle kansen te bieden om hun ontwikkeling en welbevinden te vrijwaren. Niets sluit uit dat betrokkene financieel bijdraagt vanuit het buitenland en er een andere contactregeling kan worden getroffen via moderne communicatiemiddelen of occasionele bezoeken van de kinderen aan hem in het buitenland. Minstens tot op het moment dat hij de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen of de termijn van het inreisverbod heeft gerespecteerd en hij legaal kan terugkeren naar België. Voormelde redenering gaat ook op met betrekking tot betrokkene's partner. Mevrouw verblijft reeds lange tijd legaal in België, zij heeft destijds geheel onafhankelijk van betrokkene het verblijfsrecht verkregen. Er blijkt nergens uit het dossier een afhankelijkheidsverhouding dat het tot een afgeleid verblijfsrecht zou moeten leiden. Een wettelijke samenwoning geeft betrokkene niet automatisch recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn partner bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat ook het loutere bestaan van een gezinsband tussen betrokkene en zijn partner niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan hem een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Tevens dient benadrukt te worden dat betrokkene's gezinsleven is ontstaan op een moment dat hij reeds onder inreisverbod stond (cfr. eerste inreisverbod dd. 10.12.2013), en hij zich dus bewust was of bewust diende te zijn van het feit dat hij onregelmatig in het Rijk verbleef. Bij het aangaan van dit gezinsleven was immers reeds duidelijk dat zolang het inreisverbod van kracht was er géén mogelijkheid tot toegang of verblijf tot het Belgische grondgebied was/is. Betrokkene en zijn partner konden er gelet op zijn illegale verblijfssituatie niet onwetend van zijn dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was.

Op grond van het bovenstaande kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, betrokkene's partner of kinderen ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen dient niet enkel voldaan te worden aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad van State n° 238.596 van 09.08.2016).

Betrokkene beschikt niet over dit recht, gezien hij nog steeds onder een inreisverbod staat dewelke noch opgegeven noch geschorst is door de Belgische autoriteiten en hij zich bevindt onder artikel 3, alinea 1, 5° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en als zodanig in illegaal verblijf. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 45 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Uit de bespreking van het middel blijkt dat zij eveneens het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel alsook artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) geschonden acht.

Na een theoretische uiteenzetting over de door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen, zet de verzoekende partij haar enig middel uiteen als volgt:

“In casu is de bestreden beslissing van 09 december 2021 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om de beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3) De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4) overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. R.v.V. arrest n° 28.206 van 11 juni 2009, punt 2.3 in fine en Cf. R.v.V arrest n° 28.559 van 11 juni 2009, punt 2.4 in fine).

INREISVERBOD OPGELEGD AAN VERZOEKENDE PARTIJ

De Staatsecretaris weigert het verblijf van verzoeker omwille van 2 redenen, te weten vroegere inreisverboden lastens verzoekende en anderzijds het ontbreken van een afhankelijkheidsrelatie met de gevestigde Belgische onderdaan.

Verzoekende partij roept in dat het inreisverbod niet meer actueel is.

Verzoekende partij is inmiddels vader geworden van een Belgische wonende kind met de Belgische nationaliteit. Indien verzoekende partij gevolg zou geven aan het inreisverbod kan verzoekende partij geen gezin meer vormen met dit in België levend kind met Belgisch nationaliteit.

Verzoekende partij roept artikel 8 EVRM in waarbij het recht op het vormen van een gezin gegeven wordt. Verzoekende partij roept eveneens in dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 40ter Wet 15 december 1980. Verzoekende partij heeft immers het recht om een gezin te vormen met zijn in België gevestigd familielid van Belgische nationaliteit.

De staatssecretaris roept het inreisverbod in om te stellen dat artikel 40ter Vreemdelingenwet niet toegepast kan worden. Verzoekende partij voldoet evenwel aan alle voorwaarden van artikel 40ter en volgende Vreemdelingenwet.

5

Verzoekende partij woont en verblijft op hetzelfde adres als zijn in België verblijvende gezinslid, te weten zijn kind met de Belgische nationaliteit. Tussen het kind van verzoekende partij en verzoekende partij bestaat een afhankelijkheidsrelatie, enerzijds omdat zij op hetzelfde adres verblijven en wonen.

Aldus bestaat er een hechte relatie en affectieve band tussen verzoekende partij en zijn kind van Belgische nationaliteit. Bovendien kan dit kind niet een eigen inkomen zorgen, zodat verzoekende partij als ouder van kind dient in te staan met zijn inkomen voor de materiele zorg en opvoeding van dit kind.

Verzoekende partij heeft er dus alle belang bij om een over een verblijfsvergunning te kunnen beschikken, opdat hij door tewerkstelling over een voldoende en regelmatig inkomen kan beschikken om in te staan voor de opvoeding en het onderhoud van zijn kind, waarmee verzoeker een gezin vormt.

Verzoeker heeft dan ook het recht op een afgeleid verblijfsrecht op grond van dit Belgische kind waarmee verzoekende partij een gezin vormt door effectieve samenwoont op het zelfde adres. Bovendien werpt verzoekende partij op dat het opgelegde inreisverbod verlopen is.

Dit inreisverbod gold maar tot 1 april 2021, De aanvraag waarop huidige weigering gebaseerd is, dateert van 10 juni 2021. De aanvraag op grond van artikel 40ter Vw dateert dan ook van na het van kracht zijn van het inreisverbod en kan thans niet meer nuttig ingeroepen worden door de Staatssecretaris.

Evenwel gaat de argumentatie van de Staatssecretaris op met betrekking tot de afhankelijkheidsverhouding. De staatssecretaris argumenteert in de beslissing over de partner van de verzoekende partij, die ononderbroken in België woont sedert 2002.

Het kind waarop de aanvraag van verzoeker is gesteund is geboren in 2014. Voor dit kind is het belangrijk dat hij opgevoed wordt door zowel moeder als vader, wat in casu het geval is. Indien verzoekende partij het grondgebied dient te verlaten komt er een einde aan de samenwoning met zijn Belgische kind en kan er enkel nog contact zijn via de moderne communicatiemiddelen wat geenszins niet met een volwaardige opvoeding kan gelijkgesteld worden, laat staan dat dit als een normale gezinsvorming kan benoemd worden.

Als verzoeker legaal in België kan verblijven kan hij werken en een inkomen verwerven en dit gebruiken voor de onderhoud en opvoeding van zijn kind. De afhankelijkheid kan er uit bestaan dat verzoekende partij zijn kind kan zien opgroeien en dit heeft een emotionele impact op zowel verzoekende partij als het kind.

Daarbij is de verzoekende partij al sinds het begin van de geboorte van het kind aanwezig geweest voor zijn kind. Dit toont een verantwoordelijkheidsgevoel en afhankelijkheidsgevoel van beide partijen aan voor elkaar.

Een effectieve en affectieve opvoeding wordt door de beslissing van de Staatssecretaris volledig uitgesloten wat in strijd is met artikel 8 EVRM en artikel 40ter Vw.

6

Het is aldus duidelijk dat de Staatssecretaris de bewijswaarde van de voorgelegde documenten miskent en derhalve artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen schendt.

Verzoeker heeft immers in België zijn gezins- en familielevens in de zin van artikel 8 EVRM. De Staatssecretaris laat echter na de impact van de beslissing van zijn verplichting om een concrete evenredigheidstoets uit te voeren niet volbracht.

Het moge duidelijk zijn dat in casu de evenredigheidstoets door de staatssecretaris niet zorgvuldig is uitgevoerd en dat bijgevolg artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen zijn geschonden.

Dat de Staatssecretaris derhalve de bewijswaarde van de door verzoekende partij ingediende documenten miskent en hiermee de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen schendt.

De staatssecretaris derhalve artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° Van de Vreemdelingenwet schendt.

Dat de staatssecretaris het recht op een familie- of gezinsleven van verzoeker schendt en derhalve artikel 8 EVRM schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing kunnen op duidelijke wijze de determinerende motieven worden gelezen die hebben geleid tot het nemen van deze beslissing. In de beslissing kan zo worden gelezen dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden vereist om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, dat de verzoekende partij een aanvraag tot gezinshereniging indiende met haar kind van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Er wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij nog geen gevolg heeft gegeven aan de haar opgelegde inreisverboden, dat zij integendeel recent nog een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten, dat zij op heterdaad betrap werd inzake poging tot diefstal, dat er kan worden gesteld dat er naast de voorwaarden conform artikel 40ter er ook aan andere voorwaarden dient voldaan te zijn, dat onder meer op naam van de verzoekende partij geen inreisverbod mag gelden, dat zij op heden nog steeds het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod voor een periode van drie jaar dewelke nog steeds van kracht is. Voorts wordt er op gewezen dat zij inmiddels twee Belgische kinderen heeft in het Rijk en op 21 oktober 2014 een wettelijke samenwoning is aangegaan met een Belgische vrouw A.K.H.B., dat overeenkomstig het arrest van het Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 (hierna: het arrest K.A.) dient geoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de verzoekende partij en haar kinderen dat deze kan rechtvaardigen dat aan haar een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend, waarbij wordt opgemerkt dat het Hof benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen een minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing overgegaan tot een afhankelijkheidsonderzoek en wordt besloten dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor de verzoekende partij om het Belgische grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het inreisverbod te verzoeken, haar partner of haar kinderen ertoe zou dwingen haar te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. De verwerende partij verduidelijkt dat om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen niet enkel dient voldaan te worden aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet maar ook aan het recht tot binnenkomst in België, dat de verzoekende partij niet beschikt over dit recht gezien zij nog steeds onder een inreisverbod staat dewelke noch opgegeven noch geschorst is door de Belgische autoriteiten, dat de verzoekende partij dan ook niet voldoet aan artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op grond van gezinshereniging.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de voorziene motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting geen schending aan van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de aangehaalde wetsbepalingen.

3.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.4. Artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt:

*“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :
(..)*

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.”

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet luidt:

*“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :
(..)*

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”

3.5. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de voorliggende verblijfsaanvraag van de verzoekende partij heeft geweigerd omdat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod voor een periode van drie jaar en zij dus niet voldoet aan het recht op binnenkomst in België, dat een afgeleid verblijfsrecht wel moet worden toegekend voor zover er sprake zou zijn van een zodanige afhankelijkheid tussen verzoekende partij en haar kinderen doch dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor de verzoekende partij om het Belgisch grondgebied en dat van de Europese Unie te verlaten teneinde om de opheffing of de opschorting van het geldende inreisverbod te verzoeken, haar kinderen ertoe zou dwingen haar te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie te verlaten.

3.6. De verzoekende partij meent dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat zij woont en verblijft op hetzelfde adres als haar in België verblijvend minderjarig kind met de Belgische nationaliteit, dat tussen haar en het kind een afhankelijkheidsrelatie bestaat, enerzijds omdat zij op hetzelfde adres verblijven en wonen en er aldus een hechte en affectieve band bestaat tussen haar en voornoemd kind, en anderzijds daar dit kind niet in een eigen inkomen kan voorzien zodat zij als ouder van het kind, dient in te staan met haar inkomen voor de materiële zorg en opvoeding van dit kind. Zij meent dat zij dan ook recht heeft op een afgeleid verblijfsrecht op grond van dit Belgisch kind waarmee zij een gezin vormt door effectieve samenwoning op hetzelfde adres. Zij wijst er nog op dat haar kind geboren is in 2014, dat het voor dit kind belangrijk is dat hij opgevoed wordt door zowel de vader als de moeder, wat *in casu* het geval is, dat indien zij het grondgebied moet verlaten een einde komt aan de samenwoning met haar Belgische kind en er enkel nog contact kan zijn via de moderne communicatiemiddelen wat geenszins met een volwaardige opvoeding kan gelijkgesteld worden, laat staan dat dit als een normale gezinsvorming kan benoemd worden. Zij stelt dat de afhankelijkheid er in kan bestaan dat zij haar kind kan zien opgroeien en dit een emotionele impact heeft op haar en haar kind. Zij wijst er nog op dat zij al sinds de geboorte van haar kind aanwezig is geweest voor het kind, dat dit het verantwoordelijkheidsgevoel en het afhankelijkheidsgevoel van beide partijen voor elkaar, aantoon. Zij meent dat een effectieve en affectieve opvoeding door de bestreden beslissing volledig wordt uitgesloten, wat in strijd is met artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

3.7. In het arrest K.A. van het Hof van Justitie, waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, worden een aantal richtsnoeren gegeven voor het voeren van het afhankelijkheidsonderzoek wanneer de betrokken Unieburger minderjarig is (*ibid.*, pt. 70-76). Uitgangspunt is dat het bestaan van een gezinsband tussen de minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, of dit nu een biologische dan wel een juridische is, niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder op grond van artikel 20 van het VWEU een afgeleid recht van verblijf op het grondgebied van de lidstaat waarvan het minderjarige kind onderdaan is, toe te kennen. Er moet een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaan dat het kind gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten als aan de vreemdeling een verblijfsrecht wordt geweigerd. Bij de beoordeling of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding, is het relevant wie het gezag over het kind heeft en of de wettelijke, financiële en affectieve last van het kind berust bij de ouder die een derdelander is. Daarbij moet worden bepaald welke ouder de daadwerkelijke zorg over het kind heeft en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de ouder die derdelander is. In het kader van deze beoordeling houden de bevoegde overheden rekening met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het

Handvest, samen gelezen met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2 van het Handvest erkende hogere belang van het kind. De omstandigheid dat de andere ouder, wanneer deze een Unieburger is, echt in staat en bereid is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, vormt een relevant gegeven maar volstaat op zich niet om te kunnen stellen dat de vereiste afhankelijkheidsverhouding tussen de ouder-derdelander en de minderjarige Unieburger niet aanwezig is. Om tot een dergelijke vaststelling te komen moet, in het hoger belang van het kind, rekening worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het wordt gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Het al dan niet samenwonen van de ouder-derdelander met de minderjarige Unieburger vormt één van de in aanmerking te nemen relevante factoren om te bepalen of er tussen hen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding maar is geen noodzakelijke voorwaarde daarvoor.

3.8. In het arrest van 5 mei 2022 in de gevoegde zaken C-451/19 en C-532/19 heeft het Europees Hof van Justitie voormeld standpunt herhaald:

“65 In dit verband zij eraan herinnerd dat het Hof reeds heeft geoordeeld dat voor de bepaling of de weigering om een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen aan een derdelander die de ouder is van een kind dat Unieburger is, voor dit kind zou meebrengen dat het de belangrijkste aan zijn status ontleende rechten verliest doordat het feitelijk gedwongen is zijn ouder te vergezellen en dus het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, het relevant is wie het gezag over het kind heeft en of de wettelijke, financiële of affectieve last van dat kind berust bij de ouder die een derdelander is [arresten van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 68, en 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punt 70].

66 Meer in het bijzonder dient met het oog op de beoordeling van het risico dat het betrokken kind, dat Unieburger is, gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan zijn ouder, die een derdelander is, een afgeleid verblijfsrecht in de betrokken lidstaat werd geweigerd, te worden bepaald of deze ouder de daadwerkelijke zorg voor het kind draagt en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding tussen hen bestaat. In het kader van deze beoordeling dienen de bevoegde autoriteiten rekening te houden met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest”), waarbij dit artikel moet worden gelezen in samenhang met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2, van het Handvest erkende belang van het kind, dat samenvalt met het recht van dit kind om regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, zoals neergelegd in artikel 24, lid 3, van het Handvest [zie in die zin arresten van 1 juli 2010, Povse, C-211/10 PPU, EU:C:2010:400, punt 64, en 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punt 71 en aldaar aangehaalde rechtspraak].

67 De omstandigheid dat de andere ouder, wanneer deze Unieburger is, echt in staat is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, en daartoe bereid is, vormt een gegeven dat relevant is, maar op zichzelf niet volstaat om te kunnen vaststellen dat er tussen de ouder die derdelander is en het kind geen sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat het kind gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan die derdelander een verblijfsrecht werd geweigerd. Om tot een dergelijke vaststelling te komen moeten immers, in het belang van het kind, alle betrokken omstandigheden in de beschouwing worden betrokken, meer in het bijzonder de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate van zijn affectieve relatie zowel met de ouder die burger van de Unie is als met de ouder die onderdaan van een derde land is, evenals het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het van deze laatste ouder zou worden gescheiden [arresten van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 72, en 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punt 72].

68 Dat de ouder die derdelander is, samenwoont met het minderjarige kind dat Unieburger is, vormt dus een van de in aanmerking te nemen relevante factoren om te bepalen of er tussen hen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding, zonder dat dit echter een noodzakelijke voorwaarde daarvoor is [arrest van 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punt 73 en aldaar aangehaalde rechtspraak].”

daaraan toegevoegd:

“69 Bovendien kan, met name gelet op hetgeen in de punten 65 tot en met 67 van het dit arrest is opgemerkt, wanneer de minderjarige Unieburger duurzaam samenwoont met zijn twee ouders en het gezag over dit kind en de wettelijke, affectieve en financiële last van dit kind dus dagelijks door deze twee ouders worden gedeeld, op weerlegbare wijze worden vermoed dat er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding tussen deze minderjarige Unieburger en zijn ouder, die derdelander is, ongeacht het feit dat de andere ouder van dit kind, zoals in punt 59 van dit arrest is benadrukt, als onderdaan van de lidstaat op het grondgebied waarvan dit gezin is gevestigd, beschikt over een onvoorwaardelijk recht om op het grondgebied van deze lidstaat te verblijven.”

en geconcludeerd:

“Artikel 20 VWEU moet aldus worden uitgelegd, (...), dat wanneer de Unieburger minderjarig is, de beoordeling of er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding die grond oplevert voor de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht op basis van dit artikel, aan de ouder van dit kind, die derdelander is, moet worden gebaseerd op de inaanmerkingneming, in het belang van het kind, van alle betrokken omstandigheden. Wanneer deze ouder duurzaam samenwoont met de andere ouder, die Unieburger is, van deze minderjarige, wordt een dergelijke afhankelijkheidsverhouding op weerlegbare wijze vermoed.”

In de conclusie van de advocaat-generaal van 13 januari 2022 in voormelde zaak kan ook meer specifiek nog gelezen worden:

“76 De verwijzende rechter zal eveneens moeten vaststellen of de gezinsleden samenwonen en zo ja, onder welke omstandigheden. Het Hof heeft in zijn rechtspraak geoordeeld dat het feit dat de ouder die onderdaan is van een derde land, samenwoont met het minderjarige kind dat een Unieburger is, een van de relevante elementen is die in aanmerking moet worden genomen bij het bepalen van het bestaan van een afhankelijkheidsverhouding. Hoewel de verwijzende rechter slechts in algemene zin verwijst naar de naar Spaans recht geldende verplichting voor echtgenoten om samen te wonen en om de plaats van de echtelijke woning in onderling overleg vast te stellen, kan niettemin worden verondersteld dat er sprake is van een gezinswoning. In dat geval zal de verwijzende rechter onder meer de vraag moeten beantwoorden of het samenwonen wordt gekenmerkt door continuïteit en stabiliteit, hetgeen erop duidt dat er sprake is van genegenheid en gehechtheid, en aantoon dat de betrokken personen elkaar wederzijds bijstaan.

77. In het licht van de voorgaande overwegingen en onder voorbehoud van de door de verwijzende rechter te verrichten beoordeling van de feiten moet naar mijn mening worden erkend dat er tussen de minderjarige Unieburger en haar ouder die derdelander is een „afhankelijkheidsverhouding” in de zin van artikel 20 VWEU bestaat wanneer deze ouder samenwoont met haar moeder en het gezag over dit kind en de wettelijke, affectieve en financiële last ervan dus dagelijks door haar beide ouders worden gedeeld, zelfs wanneer de andere ouder een burger van de Unie is en dus over een onvoorwaardelijk recht beschikt om op het grondgebied van de lidstaat waarvan hij onderdaan is, te verblijven. Een dergelijke conclusie dringt zich volgens mij temeer op daar deze afhankelijkheidsverhouding moet worden uitgelegd in het licht van onder meer de verplichting om het belang van het kind in aanmerking te nemen.”

3.9. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt aldus dat wat betreft de beoordeling inzake de afhankelijkheidsband tussen een ouder-derdelander en een minderjarig kind-Unieburger dat zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend het relevant is wie het gezag over het kind heeft en of de wettelijke, financiële of affectieve last van dat kind berust bij de ouder die een derdelander is. Wanneer blijkt dat het minderjarig kind duurzaam samenwoont met zijn twee ouders en het gezag over dit kind en de wettelijke, affectieve en financiële last van dit kind dus dagelijks door beide ouders worden gedeeld, wordt op weerlegbare wijze vermoed dat er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding tussen de minderjarige Unieburger en zijn ouder-derdelander die grond oplevert voor de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht op basis van artikel 20 VWEU .

3.10. Hoewel in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk wordt erkend dat de verzoekende partij gezamenlijk gevestigd is met haar partner en hun kind(eren), wordt gemotiveerd dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij inmiddels twee Belgische kinderen in het Rijk heeft en op 21 oktober 2014 een wettelijke samenwoning is aangegaan met de Belgische vrouw A.K.H.B. Er wordt niet ontkend dat de verzoekende partij, haar partner A.K.H.B. en hun twee gemeenschappelijke Belgische kinderen minstens sinds 21 oktober 2014, en de kinderen elk sinds hun geboorte, samenwonen.

Dit wordt ook bevestigd door de gegevens van het administratief dossier, onder meer door het verblijfplaatsonderzoek waarvan het verslag werd opgesteld op 22 oktober 2016 en door het verslag van samenwoning van 20 augustus 2018. Ook een laatste verblijfplaatsonderzoek waarvan het verslag werd opgesteld op 28 juli 2021 bevestigt voormelde vaststellingen.

Verder kan uit de gegevens van het administratief dossier niet afgeleid worden dat het *in casu* niet zou gaan om een duurzame samenwoning tussen de betrokkenen.

In dit kader kan er ook op gewezen worden dat hoewel de verklaring wettelijke samenwoning van 3 september 2014 na onderzoek geweigerd werd, de verklaring wettelijke samenwoning van 21 oktober 2014, na een positief advies van het parket (zie: administratief dossier, scheidingsrapport van 9 maart 2020), geregistreerd werd. Aldus bleek er geen sprake te zijn van de situatie zoals bepaald in artikel 1476bis van het Burgerlijk Wetboek, waarin wordt gesteld dat er geen wettelijke samenwoning is wanneer, ondanks de geuite wil van beide partijen om wettelijk samen te wonen, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens een van beide partijen kennelijk enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende.

Er liggen geen indicaties voor dat de verzoekende partij niet duurzaam zou samenwonen met haar Belgische partner en kind(eren). Uit de voorliggende gegevens kan niet blijken dat de samenwoning tussen verzoekende partij, haar partner en kind(eren) niet gekenmerkt wordt door continuïteit en stabiliteit. Er blijkt niet dat er geen sprake is van wederzijdse bijstand.

In de motieven van de bestreden beslissing kan ook niet gelezen worden dat de verwerende partij betwist dat het gezag over de Belgische kinderen en de wettelijke, affectieve en financiële last dagelijks door beide ouders worden gedeeld. De motivering in de bestreden beslissing dat de moeder van de kinderen in België woont sinds 2002, hier familie heeft en gebruik kan maken van allerhande ondersteuning in België om haar kinderen alle kansen te bieden om hun ontwikkeling en welbevinden te vrijwaren en de fysieke aanwezigheid van de verzoekende partij niet onontbeerlijk is opdat de kinderen verder in België zouden kunnen verblijven gaat voorbij aan hetgeen gesteld door het Europees Hof van Justitie in hoger vermeldde rechtspraak en doet geen afbreuk aan de vaststelling *in casu* dat niet blijkt dat de minderjarige kinderen niet duurzaam samenwonen met hun twee ouders en het gezag over deze kinderen en de wettelijke, affectieve en financiële last van deze kinderen niet dagelijks door beide ouders zou worden gedeeld.

Gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie dat *“(w)anneer deze ouder duurzaam samenwoont met de andere ouder, die Unieburger is, van deze minderjarige, wordt een dergelijke afhankelijkheidsverhouding op weerlegbare wijze vermoed”* wordt *in casu* de afhankelijkheidsband in de zin van artikel 20 VWEU tussen de verzoekende partij en haar minderjarige Belgische kinderen vermoed. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijken geen elementen die het vermoeden dat er sprake is van een afhankelijkheidsband weerlegt. In tegendeel, neemt de verwerende partij aan dat de verzoekende partij een goede band heeft met haar kinderen. Het feit dat de verzoekende partij financieel kan bijdragen uit het buitenland en er een andere contactregeling kan worden getroffen via moderne communicatiemiddelen of occasionele bezoeken van de kinderen aan haar in het buitenland, betreffen geen contra-indicaties voor het bestaan van een afhankelijkheidsverhouding tussen de verzoekende partij en haar minderjarige kinderen met wie zij duurzaam samenwoont in België.

Nu er geen tegenindicaties voorliggen die het vermoeden van de afhankelijkheidsverhouding tussen haar en haar kinderen kunnen weerleggen, minstens deze niet blijken uit de motieven van de bestreden beslissing, kan de verzoekende partij worden gevolgd in haar betoog dat tussen haar en het kind (de kinderen) een afhankelijkheidsrelatie bestaat omdat zij op hetzelfde adres verblijven en wonen en er aldus een hechte en affectieve band bestaat tussen haar en voornoemd kind(eren), waarbij zij er verder ook nog op wijst dat zij al sinds de geboorte van haar kind aanwezig is geweest voor het kind.

3.11. In de nota met opmerkingen verwijst de verwerende partij naar de richtsnoeren gegeven door het Europees Hof van Justitie in de zaak C-82/16 en stelt zij dat een dergelijk afgeleid verblijfsrecht geldt op voorwaarde dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen de EU-burger en de derdelander dat de weigering om aan die derdelander een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen, tot gevolg zou hebben dat de EU-burger feitelijk gedwongen wordt de Unie te verlaten en dat er geen sprake is van strafbare feiten, op basis waarvan kan worden vastgesteld dat de derdelander een werkelijke, actuele en

voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, waarbij zij onder meer verduidelijkt dat bijzondere aandacht moet worden geschonken aan het familie- en gezinsleven en het hoger belang van het kind en dat niet zonder meer kan verwezen worden naar de redenen die ten grondslag liggen van het inreisverbod, dat of er al dan niet een dergelijke bedreiging bestaat moet beoordeeld worden op het ogenblik dat de aanvraag gezinshereniging wordt ingediend. De verwerende partij argumenteert dat *in casu* werd onderzocht of de verzoekende partij al dan niet een afhankelijkheidsrelatie aantoont ten aanzien van de referentiepersonen en herhaalt de desbetreffende motieven zoals weergegeven in de bestreden beslissing en stelt dat met zowel de leeftijd, de ontwikkeling en het welbevinden van de minderjarige kinderen werd rekening gehouden. Zij stelt dat de verzoekende partij met haar kritiek niet aantoont dat haar aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat haar partner en kinderen verder zouden kunnen verblijven in België, dat de verzoekende partij niet ontkent dat zij contact kan houden via moderne communicatiemiddelen, dat haar gezin haar kan komen opzoeken, dat zij haar gezin financieel kan ondersteunen en dat haar partner hulp en opvang kan bekomen in België en dat het welbevinden en de ontwikkeling van de kinderen kunnen gevrijwaard worden.

Zij betwist evenwel de argumentatie van de verzoekende partij an sich niet dat de verzoekende partij samenwoont met haar gezin, dat tussen haar en het kind (de kinderen) een afhankelijkheidsrelatie bestaat omdat zij op hetzelfde adres verblijven en wonen en er aldus een hechte en affectieve band bestaat tussen haar en voornoemd kind.

De Raad stelt vast dat de vaststellingen van de verwerende partij in de bestreden beslissing en in de nota met opmerkingen volledig abstractie maken van de feitelijke gegevens *in casu* waaruit kan aangenomen worden – minstens niet wordt weerlegd door de verwerende partij - dat het kind duurzaam samenwoont met zijn beide ouders en het gezag over het kind alsook de wettelijke, affectieve en financiële last van dit kind door beide ouders worden gedeeld. In het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie wordt in dat geval op weerlegbare wijze vermoed dat er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding in de zin van artikel 20 VWEU. De Raad benadrukt dat de verwerende partij geen gegevens heeft aangebracht waardoor dit vermoeden wordt weerlegd.

Ter volledigheid wijst de Raad er nog op dat *in casu* in de bestreden beslissing niet specifiek wordt verwezen naar redenen van openbare orde. In de bestreden beslissing wordt niet vastgesteld dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

3.12. Gelet op voorgaande stelt de Raad vast dat de verwerende partij de feitelijke gegevens van de zaak niet correct heeft beoordeeld.

Een schending van de materiële motiveringsplicht ligt voor.

3.13. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

3.14. Nu de eventuele gegrondheid van de overige middelonderdelen niet tot een ruimere nietigverklaring kan leiden, bestaat geen noodzaak tot verdere bespreking hiervan.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 9 december 2021 wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER